

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ◇ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מאן דאמר	נדרים-כל כנויי										
והקתני:	טוב מזה ומזה נודר ומקיים									ז	י
	תני: נודב ומקיים.									!	◇
	מ"ש נודר דלא? דילמא אתי בה לידי תקלה, נדבה נמי דילמא אתי לידי תקלה									ז	◇
	רבי יהודה לטעמיה									!	י
דאמר: [רבי יהודה]	אדם מביא כבשתו לעזרה ומקדישה, וסומך עליה ושוחטה.									!	◇
	תינח נדבה דקרבנות, נדבה דנזירות מאי איכא למימר?									ז	י
	רבי יהודה לטעמיה									!	י
דתניא, רבי יהודה:	חסידיה הראשונים היו מתאווין להביא קרבן חטאת, לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם, מה היו עושין? עומדין ומתנדבין נזירות למקום, כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום									!	◇
רבי שמעון:	לא נדרו בנזיר, אלא הרוצה להביא עולה - מתנדב ומביא, שלמים - מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני לחמה - מתנדב ומביא, אבל בנזירות לא התנדבו, כדי שלא יקראו חוטאין, שנאמר: (במדבר ו') וכפר עליו מאשר חטא על הנפש.									!	◇
אביי:	שמעון הצדיק ורבי שמעון ור' אלעזר הקפר, כולן שיטה אחת הן דנזיר חוטא הוי.									■	◇
	שמעון הצדיק ורבי שמעון - הא דאמרן									■	◇
	ורבי אלעזר הקפר ברבי									■	י
דתניא, ר' אלעזר הקפר ברבי	וכפר עליו מאשר חטא על הנפש - וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה מכאן, כל היושב בתענית נקרא חוטא.									■	◇
	והדין קרא בנזיר טמא כתיב									ז	י
	משום דשנה בחטא הוא.									!	◇
	האומר (לחבירו) קונם, קונח, קונס - הרי אלו כינויין לקרבן										■
	חרק חרף חרף - הרי אלו כינויין לחרם										■
	נויק נזיח, פזיח - הרי אלו כינויין לנזירות										■
	שביתה, שקוקה, נודר במוהי - הרי אלו כינויין לשבועה.										■
איתמר: [רבי יוחנן]	כינויין - ר' יוחנן אמר: לשון אומות הן									■	◇
רבי שמעון בן לקיש:	לשון שבדו להם חכמים להיות נודר בו, וכן הוא אומר: (מלכים א' יב) בחדש אשר בדא מלב.									■	◇
	וטעמא מאי תקינו רבנן כינויין?									^	◇
	דלא לימא קרבן									!	◇
	ולימא קרבן									ז	י
	דילמא אמר קרבן לה.									!	י
	ולימא קרבן לה.									ז	י
	דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן, וקא מפיק שם שמים לבטלה									!	◇
ותניא, רבי שמעון	מנין שלא יאמר אדם לה' עולה, לה' מנחה, לה' תודה, לה' שלמים? ת"ל: (ויקרא א) קרבן לה', וק"ו: ומה זה שלא נתכוון אלא להזכיר שם שמים על הקרבן, אמרה תורה קרבן לה', לבטלה על אחת כמה וכמה.									!	◇
	לימא כתנאי									ז	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מקרא-key:
--	------------------

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	נדרים-כל כנויי											
בית שמאי:	כינויי כינויין - אסורין								◊	■	ז	◊
בית הלל:	כינויי כינויין - מותרין								◊	■	ז	◊
	מאי לא מ"ד כינויי כינויין אסורין, קסבר: כינויין - לשון אומות הן ולמ"ד מותרים, קסבר: לשון שבדו להן חכמים:										ז	
	לא, דכולי עלמא כינויין לשון אומות הן										!	◊
ובית שמאי סברי:	בהני נמי משתעי אומות								◊	■	!	◊
ובית הלל סברי:	בהני לא משתעי אומות.								◊	■	!	◊
ואיבעית אימא, בית שמאי סברי:	גזרין כינויי כינויין משום כינויין,								◊	■	!	◊
ובית הלל סברי:	לא גזרין כינויי כינויין משום כינויין.								◊	■	!	◊
	ה"ד כינויי כינויין דנדרים?											◊
תני רב יוסף:	מקנמנא, מקנחנא, מקנסנא.										!	◊
	ה"ד כינויי כינויין דחרם?											◊
תני מפשאה:	טחקים, חרכים, חרפים.										!	◊
	כינויי כינויין דנזירות?											◊
תני רב יוסף:	מחזקנא, מנזחנא, מפיחנא.										!	◊
איבעיא להו:	מיפחזנא, מאי? מיתחזנא, מאי? מיתעזנא, מאי?											◊
רבינא לרב אשי:	קינמא מאי? קונם קאמר, או דילמא (שמות ל') קינמן בשם קאמר?											◊
רב אחא בריה דרב חיאי לרב אשי:	קינה, מאי? קינה של תרנגולין קאמר, או דילמא לשון דקונם?											◊
	תיבעי.										■	
	כינויי כינויין דשבועה ה"ד?											◊
	שבואל, שבותיאל, שקוקאל											◊
	שבואל, שבואל בן גרשום משמע										ז	
	אלא שבובאל, שבותיאל, שקוקאל										!	◊
שמואל:	אמר אישבתא - לא אמר כלום, אשקיקא - לא אמר כלום, קרינשא - לא אמר כלום.										■	◊
	נדר במוהי - הרי אלו כינויין.											◊
תניא, רשב"ג:	האומר במוהי - לא אמר כלום, במומתא דאמר מוהי - הרי אלו כינויין לשבועה.										■	◊
	האומר לחולין שאוכל לך, לא כשר, ולא דכי, טהור וטמא, נותר ופיגול - אסור.											■
	כאימרא, כדירים, כעצים, כאשים, כמזבח, כהיכל, כירושלים, נדר באחד מכל משמשי המזבח, אע"פ שלא הזכיר קרבן - ה"ז נדר בקרבן											■
רבי יהודה:	האומר ירושלים - לא אמר כלום.											■